

KIS NAP

TESTVÉREK. (Lásd a 199. lapon.)

LVII. köt. 13. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1899. szeptember 24-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

AZ INKA MADARA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

Irta Fenn György.

(Folytatás.)

IARKA-BARKA álmokkal töltöttem utolsó éjszakámat a hajón. Hol a végtelen tengeren ringatóztam kis csónakunkban és csoda módon diadalmaskodtam óriási csethalakon, czápákon; majd meg erdős tájakon bolyongtam, ahol egész falkákban röpködtek gyönyörű madarak, különösen sok kvi-czál, az Inka madara, melyért Vilmos bácsi-
val a terhes és veszedelmes buvárkodó utra indultunk. Seregestül röpködtek a fejem körül, bámultam aranyos-zöld tollukat, rófnyi hosszúra kinyújtott farkukat, skarlát-vörös mellöket — éppenségesen aminőknek nagybátyám sokszor leirta s képekben is bemutatta nekem. Akár egy tuzatot is lelőhettem volna, de roppant kinomra nem találtam a puskámat... kétségbe voltam esve, hogy Vilmos bácsi mit fog majd mondani, ha elszalasztom a jó alkalmat... És nagybátyám csakugyan megszólalt, miközben erősen megrázott:

— Talpra, álmos táská, talpra! A nap már rég fölkelt, sok a dolog!

Fölriadtam s gyorsan öltözködtem. Mikor a fődélzetre értem, egy csapat matróz már javában foglalatoskodott a csónakunk körül. Vastag köteleket kötöztek rá, majd meg az emelő darukra, majd lassan fölemelték a csónakot, kitolták a hajó oldalán tul, aztán szépen lassan lebocsátották a vízre. Ekkor a köteleket eloldották, csupán a csónak orrához erősített hosszú, vastag kötél tartotta fogva lenge kis járművünket, mely pompásan uszott a nagy hajó mellett.

Vilmos bácsi és Illés mester, a hajó-ács, leszálltak a csónakba, én pedig fönn marad-

tam, hogy örködjem, amint a matrózok a ládáinkat, hordóinkat és más sokféle podgyászunkat leeresztgették. Illés mester ott lenn először is a kis árbocot illesztette jól bele a csónakba, aztán segített nagybátyámnak a ládák, csomagok elrendezésében.

— Rudi fiam, sok van-e még odafönn? kiáltott föl a bácsi.

— Már csak az ivó-vizes hordó meg a puskák, revolverek és a töltényes láda.

— No, akkor elférünk, ámbár kissé szorosan, ugy-e, Illés mester?

— Van itt még hely bőven, felelt a hajó-ács. Azután meg ezeket a ládákat, ha már kifogyott belőlük az elemózsia, ki is lehet dobni.

— Ohó, Illés mester! Akkor lesz még csak igazán szükségem rájuk. Sok hely köll a madaraknak, melyeket zsákmányul ejteni szándékozunk. De az is bizonyos, hogy mi nem fogjuk a ládákat oly jól elhelyezni tudni, mint most ön, Illés mester. Köszönöm a fáradságát.

— Szívesen tettem, felelé a hajó-ács majdnem mogorván.

Ugyan-ekkor én ott fönn a fődélzeten halk sóhajtást hallottam egészen közlelről. Gyorsan megfordultam, hát a Dani hajós-
inas állt mellettem, félkezével most is az arcát takargatva.

— No, Dani, még most is dagadt az orczád?

— Még egy kicsit dagadt, urfi, felelé szomoruan.

— Mutasd no!

Lebocsátotta a kezét, mutatta az arcát. Biz' az nem egy kicsit, hanem nagyon dagadt volt.

— És fáj is még folyvást, ugy-e? Ó, ez valóban szégyenletes!

A kezemet épp a zsebemben tartottam s az jutott eszembe, hogy üres szóbeli sajnálkozásnál talán jobban megvigasztalja a szegény fiút egy csengő pénzdarab. Elővettem hát egy ezüst pénzt és neki adtam.

— Fogd, Dani! Egy-két óra mulva elhagyom ezt a hajót, alkalmasint soha sem is látlak többé. Hát kívánom, hogy jobbra forduljon a sorsod.

A fiu szemében oly öröm villant fel, hogy piszkos dagdt képe szinte megszépült. Aztán oda nyomta dagadt orcájára a pénzdarabot.

— No, attól nem igen lohad le, mondám mosolyogva.

— De igen, nagyon jót tett... nem csak ez a pénz, hanem amit az urfi mondott.

Az arcza sajátságossan elfintorodott, mint ha sirva akarna fakadni. Könycsepp lopózott a szemébe, de hirtelen letörölte.

— Áldja meg az Isten, urfi! szolt halkan.

Aztán gyorsan odább ment.

Mialatt készülődtünk, messze elől, jobbra, mint ha sűrű köd-felhő szállt volna le a tengerre. A homályos körkép azonban mind inkább alakot öltött, végre tisztán láthattuk, hogy szárazföld emelkedik ott ki a tengerből. A nap körülbelől delelőjén állt, mikor a hajó kapitánya megállítatá a gépet. A hajó megállt, a mi csónakunkat pedig, mely eddig hosszú kötélre eresztve uszott a hajó után, most egészen közelre huzták a hajó mellé. Vilmos bácsi meg én a födélzetről néztük.

— No's, itt az utolsó percz, hogy még egyszer meggondolja a dolgot, szolt hozzánk lépve a kapitány.

— Meggondoltam már régen, felelt nagybátyám nyugodtan.

— Tehát csakugyan megmarad a szándéka mellett?

— Természetesen.

— Akkor hát szálljanak be a csónakjokba és induljanak!

— Azt hittem, a hajó még néhány mértföldnyivel közelebbre visz a szárazföldhöz, jegyzé meg a bácsi.

— Azt nagyon rosszul hitte, viszonzá a kapitány nyersen. Először is, nem térhetek le annyira az utamról. Aztán meg ha önnek kedve telik benne, hogy a nyakát szegje, hát az az ön dolga; de én felelős vagyok a hajómon levő emberek életéért és a sok drága portékáért, már pedig ezt mind kockáztatnám, ha közelebb mennék a parthoz. A tenger itt tele van víz alatti sziklával, egészen közel a partnál pedig olyan erős a hullámverés, hogy oda csapná a hajót, elpusztulnánk mindnyájan. Hát ezt a mulatságot már csak átengedem önöknek.

— Lesz rá gondom, hogy elkerüljem, szolt Vilmos bácsi teljes nyugalommal. Ha nem tanácsos a hajóval közelebb mennie, akkor hát Isten nevében, induljunk!

— Még meggondolhatja...

— Hagyja el, kapitány ur! Rudi fiam, köszönj el mindenkitől. Isten önnel, kapitány ur! Jó szerencsét a további utjához!

— Engemet és az én hajómat nem köll féltetni. Hanem önökre ráfér a jó szerencse. Makaes ember... No, ha már nincs másképp, hát kívánom, hogy célját érje, aztán ép-kéz láb kerüljenek haza.

Néhány percczel később lenn voltunk csónakunkban, eloldottuk a hosszú kötelet, szabadon lebegtünk a nagy tengeren. A hajó egész legénysége éljenzett és integetett felénk, mi is élénken köszöngettünk vissza. (Lásd a képet a 197. lapon.) A hajó meg-

indult, a távolság köztünk gyorsan nőtt. Végre már csak ketten nézegettek róla utánunk. Messziről is rájuk ismertem: Illés mesterre, a hajó-ácsra és Dani hajós-inasra. Tán hogy ők ketten sajnálták leginkább a távozásunkat.

— Dologra, fiam! szólt nagybátyám. Fogd az evezőt... messze a part! És a kapitánynak igaza lehet abban, hogy ha közel jutunk is, nem köthetünk ki akár hol; keresnünk kell olyan helyet, ahol nem meredek a part és nincs erős hullámvérés.

— Estig majd csak oda jutunk és talá-lunk jó kikötő helyet.

— Okvetlenül. Kivált hogy a szél nagyon kedvez, ki is feszíthetjük a vitorlát.

Ezt nyomban megtettük. A szél erősen bele fogózott a vitorlába s gyorsan hajtotta előre csónakunkat, úgy hogy evezéssel alig kellett fáradnunk. Vilmos bácsi koronként elővette a messzelátó üvegét és vizsgálgatta a távoli szárazföldet.

— Még nem látok tisztán... Azt hiszem: holmi apró szigetek vannak köztünk és a nagy szárazföld közt.

Nem nagy idő multán csakugyan több sziget közelébe értünk. Nem éppen apró szigetek voltak, lombos fákkal borítva. Nagyon csábitóan hatottak reám.

— Hát ha egyelőre valamelyik szigeten kötnénk ki? mondám. Holnap tovább evezhetnénk.

— Hiba volna itt vesztegetnünk az időt, hogy holnap talán nagy fáradsággal jus-sunk odább. Most jóformán eveznünk sem kell, ugy-e? Visz a kedvező szél. Estére a szél alkalmasint megszűnik és meglehet, hogy holnap ellenkező irányból fog fujni. Akkor nagyon veszélyes volna szél elle-

nében pusztán evezéssel jutni a nagy száraz-földre. Messze van ám még.

— Igaz biz' az, kedves bácsi. Föll kell használnunk a jó szelet. Csak kitartson, amíg szükségünk van rá.

— Azt hiszem, kitart. Ilyen gyorsan haladva, még az est leszállta előtt oda érünk.

— Csak meredek sziklás part ne álljon elénk!

— Az jár eszedben, amivel a kapitány ijesztgetett? szólt Vilmos bácsi nyugodt mosolygással. Ne félj semmit! A magas sziklás part messzire meglátszik, tehát egyszerűen segítünk a bajon: másfelé irányozzuk a csónakunkat. Nem mindenütt meredek és hozzá-férhetetlen a part. Sőt remélem, hogy csónakunkkal egészen be-juthatunk a szárazföldre.

— Hogyan?

— Majd meglátod. Még nem bizonyos, hát nem biztatlak.

A szigeteket már elhagytuk, a nagy szárazföld most már tisztán volt látható. Nagybátyám a messzelátóval ismét sokáig vizsgálgatta a partot. Mikor letette az üveget, elégedetten szólt:

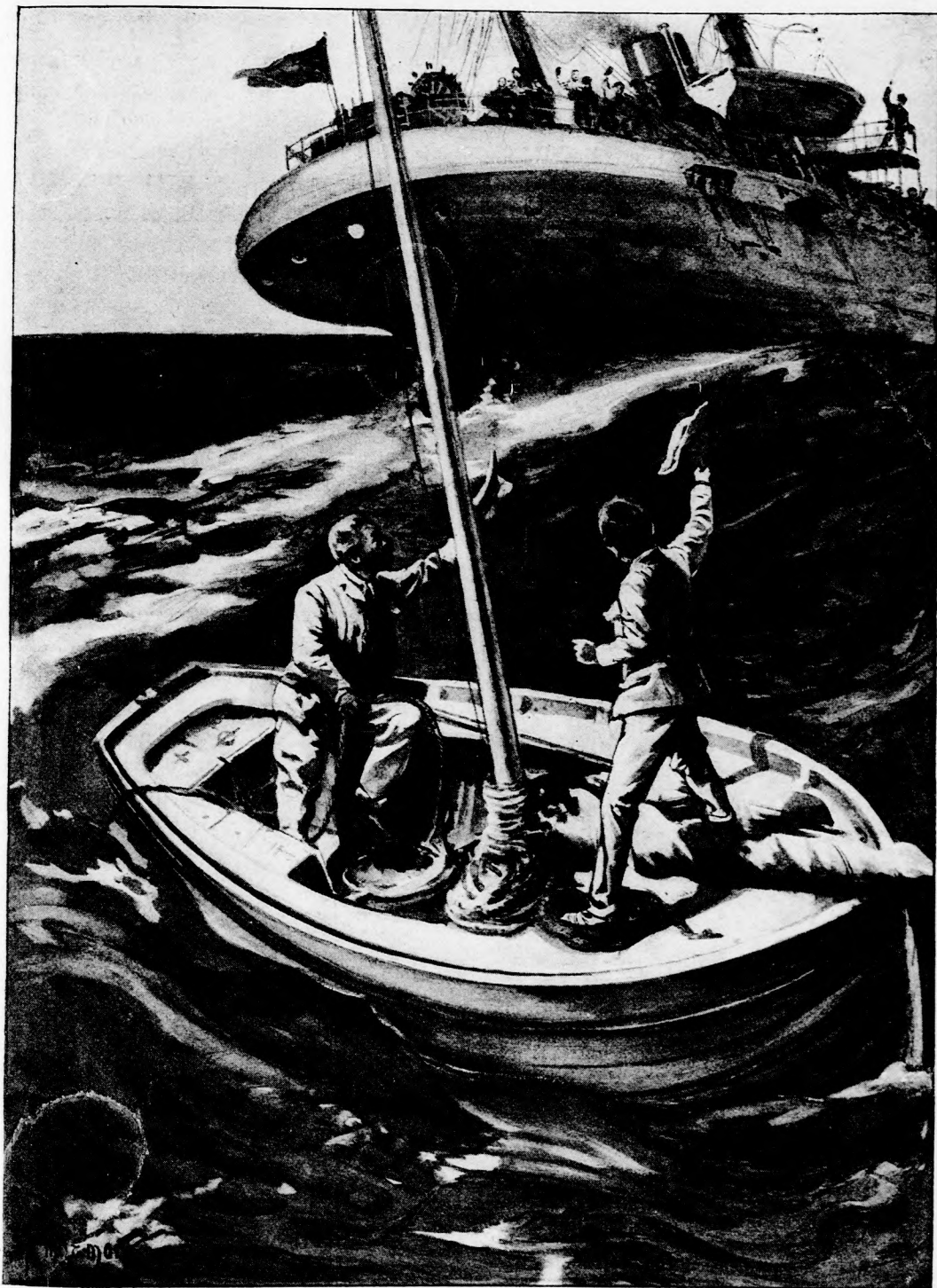
— Kapitány barátunk alkalmasint soha sem hajózott itt egészen közel a partok-nál. Ugy lesz, amint mondtam. Nem is a tengerparton kötünk ki, hanem benn a szárazföldön.

— Hogy érti ezt, kedves bácsi?

— Nézd magad, mindjárt megérted.

Kezembe adta a messzelátót és megmu-tatta, merre irányítsam. Gyönyörű tájék tárult szemem elé. A tengerpart helyenként sziklás is volt ugyan, de odább nagy dara-bon homokos lejtőbe nyult el, ismét odább

(Folytatása a 198. lapon.)

... KÖSZÖNGETTÜNK VISSZA. (Lásd a 195. lapon.)

(Folytatás a 196. laphoz.)

nagy erdőség kezdődött mindjárt a víz szélén. Óriási fák váltakoztak sűrű cserjével, a zöld lomboszat sokféle változatában. A sötétlő erdőségbe pedig ezüstösen csillogó szalag nyult be.

— Az ... az talán folyó? kérdém kételkedve.

— Az. Nem éppen nagy folyam, de eléggé nagy, hogy fölevezhessünk rajta.

Csónakunk orrát egyenest a folyó torolatának irányoztuk. Amint a nap nyugovóra hajlott, a szél is gyöngült ugyan, de nagybátyám jól számított: az est még nem szállt le, mikor elértük a folyó torolatát. Itt már csak evezéssel juthattunk előre. Mielőtt hozzá-fogtunk, még egy bucsuzó pillantást vetettünk a sik tengerre, melyen oly szerencsésen végig siklottunk. A messzelátóval, nagy távolságban ugyan, de még jól ráismerhettünk a hajóra, melyet néhány órával ezelőtt hagytunk el.

— A kapitány ur alkalmasint boszankodna, ha tudná, milyen kényelmesen érünk partra, mondám vidáman.

— Még pedig éppen nekünk való helyre, jegyzé meg Vilmos bácsi. Sehol semmi nyoma, hogy ember járjon ezen a tájékon.

— Hát az miért jó, Vilmos bácsi? Talán mégis csak jobb volna, ha ember-lakta tájékre jutnánk.

— Dehogy, dehogy, kedves fiam. Csak kétféle emberekkel találkozánk. Vagy bennszülött indiánusokkal ... no, erre is készen kell ugyan lennünk, de jobb, ha nem lesz szerencsénk hozzájuk. Vagy pedig találkozhatunk magunk-fajta emberekkel, de ezek pusztá séta kedvéért nem igen ögyelegnének itt, hanem csak ha telepítvényeik vannak e tájon: czukornád- vagy kávé-ültetvényeik.

— És az miért nem volna jó nekünk?

— Mert ahol az emberi szorgalom működik, ott zaj van, járás-kelés; házak, gyárak kéménye füstöl, az ilyen helyről pedig elmenekül az erdei vad, kivált a félénk madár, mely a zavartalan csöndet szereti. Nem jutnánk zsákmányhoz.

— Persze! Most már értem. Olyan tájékon kell járnunk, ahol magunk vagyunk az erdő vadjaival.

E közben már jó darabon eveztünk föl a kanyargós folyón. A tengert nem láttuk. A nap már-már lenyugodott.

— Ideje, hogy partra szálljunk, szolt nagybátyám. A mai napra elég, hogy szerencsésen ide jutottunk.

A parthoz eveztünk, csónakunkat erősen megkötöttük egy fához és kiszálltunk. Szinte ujjongani szerettem volna, mikor az idegen világrész ez ismeretlen pontján, ősi vadon közepett szárazföldre léptem. Nagybátyám is láthatólag meg volt elégedve.

— Ez csak az első lépés ugyan és most következik igazi kutató vándorlásunk; de remélem, a többi 'is épp ilyen jól fog sikerülni. Most, fiam, rakj tüzet, hogy vacsorát főzhessünk. Én azalatt fölállítom a sátrat.

Kiszedtük a csónakból a szükséges holmit s mialatt én száraz galyból tüzet raktam, Vilmos bácsi gyorsan fölállította a kis sátrat. Az elemózsias ládából bőven került jóféle sütni-főzni való s mire beesteledett, pompás étvágygal falatoztunk a lobogó tűz fényénél.

Egyszerre azonban sajátságos rikoltás hangzott a sötét erdőből, nyomban rá pedig olyan siketítő ordítás, üvöltés, bögés, dobolás, sipítás, hogy ijedten ugrottam fel.

(Folytatása következik.)

T E S T V É R E K.

(Képpel a czimlapon.)

*Két-egy testvér: barna, szöke:
Az Mariska, ez Jenőke.
Amaz enyhe, szelid, édes.
Ez meg pajkos, vad-negédes.
Igaz: különböznek sokban —
Játékaik- s gusztusokban.*

*Mégis megegyeznek egyben —
A gyermeki szeretetben.*

*Sőt tán — szinte hihetetlen —
Legkevésbé éppen ebben.*

*Versengenek hévvel abban:
Melyikök szereti jobban
Azt a tüdő édes anyját.
Meg azt a hü édes apát.*

T a l á l ó s k é r d é s e k.

Kicsiny tolvaj állat; de ha elveszed ékezetét, híres magyar város lesz belőle. Mi a neve?

*

*Ötven szeme is van, még sem lát.
Hogy hívják?*

*

*Bele esik a vízbe és nem vizesebb tőle.
Mi az?*

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A mesztiz“

Elbeszélések Észak- és Dél-Amerikából. Az ifjúság számára írta Pajeken J. Frigyes; négy szín-nyomatú képpel, díszes kötésben.

B A B A - E L E F Á N T.

(Képpel a 200. lapon.)

NAGYON messze van tőlünk az elefánt hazája, mégis nagyon sokan láttak már nálunk is elefántot. Allat-kertben, czirkuszban, menaszériában gyakran mutogatják ezt a hatalmas, de szelid, okos állatóriást.

Nálunk azonban mindenki csak mint óriást látja; szinte el sem tudjuk képzelni, milyen az egészen fiatal, kicsi elefánt. Európában ilyet látni nagy ritkaság, mert az itt vándoruton járó elefántok nem szaporodnak. Nagy ritkán állat-kertekben mégis akad egy-egy baba-elefánt s ennek aztán nagyon örülnek, ápolják is gondosan. De bizony kicsinek még az egészen fiatal elefánt sem kicsi; alig pár hetes korában már akkora, mint egy bivaly. Mindjárt nagyon ragaszkodik ápolóihoz és a kezökből szedegeti az eleségét.

Még a felnőtt állapotában elfogott elefánt is hamar megszelidül; hát persze az olyan még inkább, amelyet kicsi korától fogva tanítgatnak. A természetes elefánt-baba aztán szép lassacskán növekszik és gyarapodik. Igazán lassacskán, mert husz-huszonöt éves korában még csak siheder számba megy s még tovább nő, úgy hogy csak körül-belől harminczöt éves korában van teljesen kifejlődve. No, de ha lassan jut el teljes fejlettségéhez, ott aztán megmarad sokáig, mert az elefánt a leghosszabb életű a négylábu állatok közt, élél százötven esztendeig is.

Vad állapotban az öreg elefánt nagyon gondosan őrzi és oltalmazza a fiatalat. Ha csak legcsekélyebb gyanuja támad is, hogy veszedelem közeledik, rögtön megindul a kicsinnyel biztos rejtekhelyre a sűrűségbe s ilyenkor mindig két-két öreg állat fog közre egy fiatalat; a leghatalmasabb agyaras him-elefánt pedig szükség esetén helyt áll a veszedelemmel szemben, elszántan harcol, hogy a többi a kicsinyekkel elmenekülhessen.

(Folytatás a 196. laphoz.)

nagy erdőség kezdődött mindjárt a víz szélén. Óriási fák váltakoztak sűrű cserjével, a zöld lombzat sokféle változatában. A sötétlő erdőségbe pedig ezüstösen csillogó szalag nyult be.

— Az ... az talán folyó? kérdém kételkedve.

— Az. Nem éppen nagy folyam, de eléggé nagy, hogy fölevezhessünk rajta.

Csónakunk orrát egyenest a folyó torolatának irányoztuk. Amint a nap nyugovóra hajlott, a szél is gyöngült ugyan, de nagybátyám jól számított: az est még nem szállt le, mikor elértük a folyó torolatát. Itt már csak evezéssel juthattunk előre. Mielőtt hozzá-fogtunk, még egy bucsuzó pillantást vetettünk a sik tengerre, melyen oly szerencsésen végig siklottunk. A messzelátóval, nagy távolságban ugyan, de még jól ráismerhettünk a hajóra, melyet néhány órával ezelőtt hagytunk el.

— A kapitány ur alkalmasint boszankodna, ha tudná, milyen kényelmesen érünk partra, mondtam vidáman.

— Még pedig éppen nekünk való helyre, jegyzé meg Vilmos bácsi. Schol semmi nyoma, hogy ember járjon ezen a tájékon.

— Hát az miért jó, Vilmos bácsi? Talán mégis csak jobb volna, ha ember-lakta tájéokra jutnánk.

— Dehogy, dehogy, kedves fiam. Csak kétféle emberekkel találkozoznánk. Vagy bennszülött indiánusokkal ... no, erre is készen kell ugyan lennünk, de jobb, ha nem lesz szerencsénk hozzájuk. Vagy pedig találkozzhatunk magunk-fajta emberekkel, de ezek pusztá séta kedvéért nem igen ögyelegnének itt, hanem csak ha telepítvényeik vannak e tájon: czukornád- vagy kávé-ültetvényeik.

— És az miért nem volna jó nekünk?

— Mert ahol az emberi szorgalom működik, ott zaj van, járás-keelés; házak, gyárak kéménye füstöl, az ilyen helyről pedig elmenekül az erdei vad, kivált a félénk madár, mely a zavartalan csöndet szereti. Nem jutnánk zsákmányhoz.

— Persze! Most már értem. Olyan tájékon kell járnunk, ahol magunk vagyunk az erdő vadjaival.

E közben már jó darabon evezünk föl a kanyargós folyón. A tengert nem látuk. A nap már-már lenyugodott.

— Ideje, hogy partra szálljunk, szólt nagybátyám. A mai napra elég, hogy szerencsésen ide jutottunk.

A parthoz eveztünk, csónakunkat erősen megkötöttük egy fához és kiszálltunk. Szinte ujjongani szerettem volna, mikor az idegen világrész ez ismeretlen pontján, ősi vadon közepett szárazföldre léptem. Nagybátyám is láthatólag meg volt elégedve.

— Ez csak az első lépés ugyan és most következik igazi kutató vándorlásunk; de remélem, a többi 'is épp ilyen jól fog sikerülni. Most, fiam, rakj tüzet, hogy vacsorát főzhessünk. Én azalatt fölállítom a sátrat.

Kiszedtük a csónakból a szükséges holmit s mialatt én száraz galyból tüzet raktam, Vilmos bácsi gyorsan fölállította a kis sátrat. Az elemózsiás ládából bőven került jóféle sütni-főzni való s mire beesteledett, pompás étvággal falatoztunk a lobogó tűz fényénél.

Egyszerre azonban sajátságos rikoltás hangzott a sötét erdőből, nyomban rá pedig olyan siketítő ordítás, üvöltés, bögés, dobolás, sipítás, hogy ijedten ugrottam fel.

(Folytatása következik.)

T E S T V É R E K.

(Képpel a czimlapon.)

*Két-egy testvér: barna, szöke:
Az Mariska, ez Jenőke.
Amaz enyhe, szelid, édes.
Ez meg pajkos, vad-negédes.
Igaz: különböznek sokban —
Játékaik- s gusztusokban.*

*Mégis megegyeznek egyben —
A gyermekí szeretetenben.*

*Söt tán — szinte hihetetlen —
Legkevésbé éppen ebben.*

*Versengenek hérvél abban:
Melyikök szereti jobban
Azt a tüdő édes anyát.
Meg azt a hü édes apút.*

Találós kérdések.

*Kicsiny tolvaj állat; de ha elveszed éke-
zetét, híres magyar város lesz belőle. Mi
a neve?*

*

*Ötven szeme is van, még sem lát.
Hogy hívják?*

*

*Bele esik a vízbe és nem vizesebb tőle.
Mi az?*

*A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:*

„A mesztiz”

*Elbeszélések Észak- és Dél-Amerikából. Az ifju-
ság számára írta Pajken J. Frigyes; négy
szin-nyomatú képpel, díszes kötésben.*

BABA-ELEFÁNT.

(Képpel a 200. lapon.)

NAGYON messze van tőlünk az elefánt hazája, mégis nagyon sokan láttak már nálunk is elefántot. Állat-kertben, czirkuszban, menazseriában gyakran mutogatják ezt a hatalmas, de szelid, okos állat-óriást.

Nálunk azonban mindenki csak mint óriást látja; szinte el sem tudjuk képzelni, milyen az egészen fiatal, kicsi elefánt. Európában ilyen látni nagy ritkaság, mert az itt vándoruton járó elefántok nem szaporodnak. Nagy ritkán állat-kertekben mégis akad egy-egy baba-elefánt s ennek aztán nagyon örülnek, ápolják is gondosan. De bizony kicsinek még az egészen fiatal elefánt sem kicsi; alig pár hetes korában már akkora, mint egy bivaly. Mindjárt nagyon ragaszkodik ápolóihoz és a kezökből szedegeti az eleségét.

Még a felnőtt állapotában elfogott elefánt is hamar megszeli; hát persze az olyan még inkább, amelyet kicsi korától fogva tanítgatnak. A természetes elefánt-baba aztán szép lassacskán növekszik és gyarapodik. Igazán lassacskán, mert husz-huszonöt éves korában még csak siheder számba megy s még tovább nő, úgy hogy csak körül-belől harminczöt éves korában van teljesen kifejlődve. No, de ha lassan jut el teljes fejlettségéhez, ott aztán megmarad sokáig, mert az elefánt a leghosszabb életű a négy lábú állatok közt, elél százötven esztendeig is.

Vad állapotban az öreg elefánt nagyon gondosan őrzi és oltalmazza a fiatalat. Ha csak legesekélyebb gyanuja támad is, hogy veszedelem közeledik, rögtön megindul a kicsinnyel biztos rejtekhelyre a sűrűségbe s ilyenkor mindig két-két öreg állat fog közre egy fiatalat; a leghatalmasabb agyaras him-elefánt pedig szükség esetén helyt áll a veszedelemmel szemben, elszántan harczol, hogy a többi a kicsinyekkel elmenekülhessen.

A kicsi elefánt már nagyon fiatalon pompásan tudja használni az orrmányát, e csodás ügyességü testrészét, mely keze gyanánt szolgál. Ezzel tömi szájába az enni valót, ezzel szívja fel a vizet; föl tud vele szedni apró pénz-darabot, de még tüt

is, viszont erős fát kitör vele. Ha legyek boszantják, galyat tör a fáról, orrmányába fogja és ezzel hessegeti el az alkalmatlan vendégeket. A kicsi légynek az óriás elefánt egyáltalán nagy ellensége; nem is hiába. Mert nagyon vastag és kemény ugyan az

BABA-ELEFÁNT.

elefánt bőre, de tele van apró lyukaeskákkal, ránczokkal s ilyen helyeken a légy nagyon érzékenyen csipegeti, szívja a vérét. Az elefánt épp ezért, ha csak szerét teheti, tele szórja magát porral, homokkal, sárral; ha pedig vízhez jut, végig föcskendezi magát.

Sajátságos, hogy a roppant testü elefánt vizet nem éppen sokat iszik. Nagy hőség idején iszik ugyan minden nap, de mihelyt beborul vagy hűvös az idő, három-négy napig sem kíván vizet.

ber.
szélé
nehá
tette
meg.
séges
part
Kiev
és r
csak
hane
meg
szüks

Eg
teng
halat
saját
mét.
még
kődö
le is
mint
mit,
Jusz

Jusz
tud
M
hogy
sen t
pillan
séges

— Perzsa mese. —

(Képekkel a 205. és 206. lapokon.)

HOL volt, hol nem volt: volt hajdanában réges-régen valamikor egy ember, akinek Juszuf volt a neve. A falu szélén álló kicsi házikójában lakott; volt néhány juhoscskája, nap-hosszat ezeket legeltette, de biz' ebből nem igen élt volna meg. Ezért hát, mialatt a juhoscskák békeségesen legelésztek, Juszuf a közeli tengerpartra ballagott, ahol csónakja volt kikötve. Kievezett a tengerre, kivetette a hálóját és rendesen fogott annyi halat, hogy nem csak neki magának jutott ebédre való, hanem a szomszédoknak is adhatott, ezek meg cserébe egyebet adtak neki, amire épp szüksége volt.

Egy szép meleg napon Juszuf megint a tengeren halászgatott. Fogott is már elég halat és vissza akart térni a partra, midőn sajátságos jelenet vonta magára a figyelmét. Egy óriási keselyű-fajta madár, amelyet még soha sem látott, dühösen vijjogva röpködött egészen közel a víz színe fölé, néha le is csapott hatalmas csőrével a vízbe, mint ha meg akarna ott kaparítani valamit, e közben pedig gyorsan közeledett a Juszuf csónakjához.

— Mi lehet ott a vízben? tűnődött Juszuf. Hiszen az ilyen fajta madár nem tud halat fogni.

Még alig hogy ezt gondolta, már látta, hogy akit a dühös keselyű üldöz, az sebesen uszva közeledik a csónakhoz. Egy-két pillanat múlva már oda is ért. Az ember-séges Juszuf bizony majd holtra ijedt, hogy

meglátta. Mert valami csodálatos szörnyeteg volt az, ember formájú, mégis az egész testén hosszú szőrrel benöve, mint az erdők vadja. No, de veszedelmes nem lehetett, mert esdő hangon így szólt:

— Védj meg ellenségemtől, jó ember! Örökre hálás leszek!

Álmélkodott Juszuf, hogy a rut szörnyeteg így megszólalt; ám jó szívé ember létére nem nézte, szép-e vagy rut, aki segítségére szorul. Nem is ért volna rá hosszas gondolkozásra, mert a dühös keselyű is oda ért és már lecsapni készült a csónakba kapaszkodó szőrös szörnyetegre.

— Hess te, gonosz jószág! kiáltá Juszuf és feléje vágott az evezővel.

Az óriási keselyű kissé följebb röppent, de aztán még dühösebben csapott le, még pedig Juszufra, akinek a libegő csónakban most már saját magát köllött védenie. Megijedni azonban nem ijedt meg.

— Ohó barátocskám! Előbb velem akarsz végezni, hogy aztán hozzá férhess a zsákmányodhoz? No megállj! Kifogok én rajtad!

Gyorsan letette az evezőt és helyette a hálót kapta föl. Ezt ügyesen rávetette a dühös keselyűre és már-már meg is fogta, de a madárnak sikerült kiszabadulnia.

— Nem baj, szólt Juszuf. Gyere csak vissza, másodszorra mégis megfoglak, aztán megfürösztetek, víz alá fojtalak. Gyere no!

A dühös keselyűnek azonban nem igen volt kedve a hideg fürdőre. Mérgesen vijjongva keringett még egy kis ideig a csó-

nak körül, aztán hirtelen magasra emelkedett és elröpült. Pár pillanat múlva már látni sem lehetet.

— No, elmúlt a veszedelem, szólt az emberséges Juzsuf a csónak mellett uszó alakhoz. Ha be akarsz kapaszkodni ide a csónakba, azt sem bánom; ámbátor, szó ami szó, nagyon furesa szerzet vagy; nem tudom, nem gyülik-é meg veled a bajom?

— Attól ne tarts, jóságos megmentőm! felelt amaz, mialatt a csónakba mászott. Megmentettél, hűséges szolgád leszek.

— Szegény ördög vagyok magam is, felkopik nálam az állad. De ha nincs hol lehajtani a fejedet, megosztom veled a hajlékomat. De hát ki vagy, mi vagy volta-képen?

A szőrös ember busan rázta a fejét.

— Ki vagyok és mi a nevem, megmondanom nem szabad. De ez ne aggasszon téged, s rut alakom, szőr-köntösöm miatt se higyj gonosz szörnyetegnek. Rám van mérve, hogy ilyen legyek... egyebet nem mondhatok.

A jószívű Juzsuf megcsóválta a fejét, gondolt is valamit, de csak annyit szólt:

— Jól van no, nem fürkészem. Ha nálam akarsz maradni, majd csak jut számodra is egy kis harapni való.

Bámultak és nevettek a faluban, mikor Juzsuf az ő furcsa vendégével haza érkezett. Kérdezték is váltig, miféle szerzet ez: állat-e vagy ember? De Juzsuf nem sokat mondhatott. Amit tudott, azt elbeszélte, de ebből senki sem lett okosabb. Hanem azt persze mindenki gyanította, hogy itt valami különös titok lappang. Lassan-lassan azonban nem igen törődtek vele. A szőrös ember nagyon csöndes, nagyon békességes ember volt, szóltanul megtett mindent, amit akár Juzsuf, akár más valaki kívánt tőle. Nagyon ügyes volt mindenben, birni pedig annyit birt, mint akár tiz legerősebb ember együtt véve. Köszönetet, jutalmat nem fogadott el s ha dolga nem akadt, meghúzódott valamely zugban, ahol aztán csöndesen bámult maga elé, oly szomoruan, oly bánatosan,

hogy aki csak látta, mindenkinek megesett rajta a szíve. De hát hiába kérdezték, nem tudhatták meg tőle, kicsoda, micsoda, mi a baja.

Hanem egy napon aztán történt valami, amin még inkább csodálkoztak.

Az történt, hogy ellenség tört be az országba és kegyetlenül garázdálkodott, rabolt, gyilkolt, pusztított. Egyik csapat épp a Juzsufék faluja felé vonult. Rettenetes hírek előzték meg, a szegény nép menekülni szeretett volna, de hová? A kegyetlen ellenség mindenütt rátalál. Még tanakodtak, mitevők legyenek, mikor előállt a jámbor szőrös ember.

— Maradjatok itthon és ne féljetek semmitől, mondá. Ti jók vagytok hozzám. Juzsuf megmentett az ellenségetől, hát én is megszabadítalak titeket a ti ellenségetektől.

Már ezen bizony inkább nevettek, ha még olyan nagy bajban voltak is. Nem hittek a biztatásban, menekültek is volna, csak hogy már későn: az ellenség egy csapata már megjelent a határban. Mindjárt benn lesz a faluban, fölperzseli, kifosztja.

De csak nem jött az ellenség közelebb s a szepegő emberek furcsa viadalt láttak a falu széléről. A jámbor szőrös ember, csupán egy hatalmas doronggal fegyverül, szembe szállt az ellenséggel és parancsolóan intett, hogy távozzék. Kaczagtak a szilaj harcosok és néhányan előre ugrottak, hogy megragadják ezt a figura alakot; de meg is bánták, mert rettenetes dorongjával egy pillanat alatt leterítette őket. Ekkor lovasok rohantak rá. Leütötte a lovat is, a lovast is, maga pedig ügyet sem vetett a reá mért vágásokra, szurásokra. Meghökkenve hátráltak ellenfelei és csak messziről röpitették reá nyilait; (Lásd a képet a 204. lapon.) de a nyilak, mint gyöngénádszálak töredezték össze rajta, nem ártottak neki.

Ekkor aztán halálos rémület fogta el a vad harcosokat.

— Ez dsin, sérthetetlen dsin (szellem.) Mindnyájunkat elpusztít! kiáltozák.

És hanyatt-homlok elfutottak.

A rut szőrös ember lassan vissza ballagott a faluba. Itt az emberek hálálkodtak is neki, de félős aggodalommal is bámultak reá.

— Ki vagy te? Mi vagy te? Ó szólj, mert most már remegünk téled! Láttuk, hogy száz nyil furódott beléd, karddal vagdaltak, lándsával beléd döftek, mégis élsz, sebhely sincs rajtad!

— Bár ne élnek már! felelt a rut szőrös ember busan. De fegyver nem fog rajtam, meghalnom nem szabad, élnem kell tovább kínos életemet!

Erre előállt egy vénséges vén ember, aki talán már száz esztendő is volt. A legöregebb ember volt messze környéken és olyan régi dolgokat tudott, melyekre más élő ember már nem emlékezhetett. Elő állt és így szólt:

— Már én tudom, ki vagy! Mint gyermek hallottam atyámtól Dsemil királyfi történetét, aki szép sziget-országával együtt a gonosz varázsló óriás hatalmába esett. Dsemil királyfi vagy! De hogy juthattál fogságodból ide? —

— Jaj nekem, hogy rám ismertél, ó öreg! Most már nem lehet köztetek maradásom. El kell bujdosnom olyan helyre, ahol nem ismernek. Igen, én vagyok a szerencsétlen Dsemil, akit ellenségem furfangos varázslattal megejtett és ebbe a szörny-alakba bujtatott. Így szolgáltam őt mint alázatos rabszolgája, míg nem multkor a palotát őrző keselyűk egyike unalmában elaludt az ajtóban és megszöknöm sikerült.

— No's, így hát már megszabadultál a hatalmából...

— Meg. De ó, mit ér az? Szörny-alkomtól meg nem válthat senki, semmi, csak a gonosz varázsló maga, vagy pedig az ő halála.

— Ej, hát mért nem szurtad őt le, mikor ott voltál mellette?

— Nem lehetett, nem engedi a varázslat! Legyőzött és ha előtte állok, mint hű ebnek köll meghunyászkodnom. Különbösen sem árthat neki senki, semmi, csak ha az

ő saját büvös kardjával sujtaná valaki. Azt pedig ki tudná elvenni oldaláról?

— Hm! Hm! Baj, baj!

Elhallgattak a jó emberek. De aztán össze dugták a fejüket, tanakodtak s végre így szólt az emberséges Juszuf:

— Jóért jóval kívánunk fizetni, szegény boldogtalan Dsemil! Vagyunk mi itt többen bátor férfiak, vállalkozunk ellenséged megsemmisítésére, ha magad is segítsz jó tanáccsal, hogy miképen fogjunk hozzá?

— Megtenném, hogy ne tenném? De ha nem sikerül, az én sorsom vár titeket is!

— Résen leszünk. Aki nem mer, nem nyer.

Hát bele egyezett a boldogtalan Dsemil. Meghányták-vetették a dolgot, aztán föl-készülődtek az utra és másnap hajnalban egy jókora bárkán tengerre szálltak.

Sokáig hajóztak a tengeren. Napok után hetek is multak, már az eleségöknek is fogytára jutottak. Végre egy nagy szigethez értek és kikötöttek.

— Ez volt az én boldog királyságom, sohajtá Dsemil.

— No, az ugyan nem látszott meg rajta. Sivár puszta homok sivatag volt az egész, helyel-közzel kóspasz sziklák. Sehol fa, de még egy árva fűszál sem; állatnak, madárnak semmi nyoma, sőt bogár sem volt látható.

Juszuf és társai bizony kissé aggódva néztek szét ezen az elátkozott tájékon. És hiába fürkészték szemökkel, sehol semmi jel sem mutatta, hol találnak rá a gonosz varázsló óriás tanyájára, kincsekkel teli palotájára.

— No, már ahol senki, semmi, ott nem is végezhetünk semmit, szólt az emberséges Juszuf, megcsóválva a fejét.

— A ti szemetek nem láthat keresztül a büvös ködön, mely mindenre ráborult, felelé Dsemil. De ime, itt vagyunk a kapunál, itt köll bemennünk.

Nagyot ámultak a jó emberek. Mert amire mutatott, az magas sziklás partok közt elterülő büzös mocsár volt, szinte fekete piszkos vízzel, tele hinárral.

— Ebbe a pocsolyába menjünk? Hiszen menten bele fulunk!

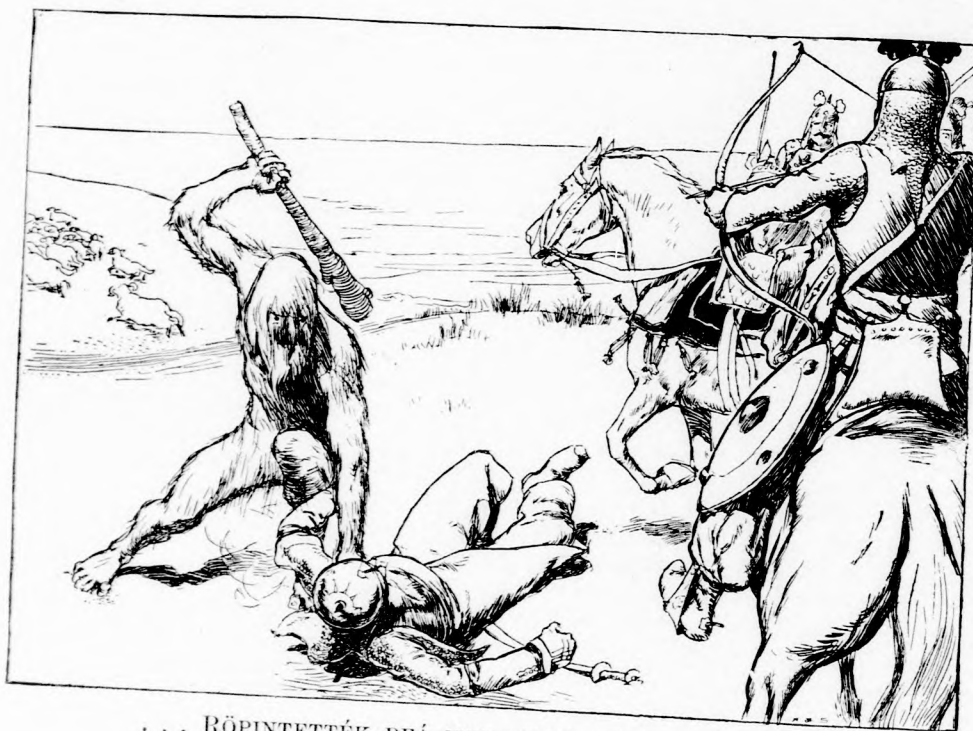
— Ha félték, nem unszollak. Ha biztok, akkor belém fogóztok és együtt ugrunk be. De aztán visszatérés nincs többé. Vagy győzünk, vagy oda veszünk.

— Am legyen! Ha bele fogtunk, járjunk a végére!

Bele fogóztak Dsemilbe, ez pedig nagy ugrással a mocsár kellős közepébe szökkent

velök. Nagy locssanással merültek el, aztán mélyebbre, mind mélyebbre merültek... egyszerre azonban úgy érezték, hogy talpon állanak és amint szétnéztek, sziklás tájéket láttak maguk körül. A szirtekben nyílások tátongtak, melyeken bus képű emberek jártak ki és be, nagy edények sulya alatt görnyedve.

— Figyeljetek rám! szólt Dsemil a társaihoz. Ez itt az én kincses bányám, mely-

... RÖPINTETTÉK REÁ NYILAIKAT. (Lásd a 202. lapon.)

ből most gonosz ellenségem hordatja az aranyat, ezüstöt a kincstárába, ahol aztán gyönyörködik benne. Oda kell bejutnunk, ott meglephetitek, rá ronthatok.

— De hogy jutunk oda be? Bizonyosan őrizteti.

— Természetesen. De mégis van módja. Ezek a bus rabszolgák mind az én régi hiveim, megsegítenek. Százszoros kin várja

ugyan őket, ha tervünk nem sikerül. Mégis megteszik.

Oda ment egyik csapathoz és mondott nekik valamit. A bus rabok szeme fölragyogott, némán bólintottak, Dsemil pedig így szólt Juszufhoz és társaihoz:

— Mindegyőtök bujjon be egy ilyen nagy edénybe és lapuljon meg jól. Én is azt teszem. Hiveim aztán bevisznek a kincs-

tárba. A gonosz varázsló és szolgálai nem fognak gyanakodni; azt fogják hinni, hogy aranyat hordanak be a rabok. Ott benn aztán mély csöndben legyetek, míg én három koppanással jelt nem adok, hogy itt az ellenség. Ekkor elő rohantok és vagy legyűrtek a gonoszt, vagy — végünk örökre.

Bebujtak az edényekbe és szerencsésen bejutottak a palotába, a kincstár boltos termeibe. Itt elfojtott lélekzettel kúporogtak, bizony jó ideig; végre azonban lassu léptek neszét vették, egyre közelebből. Egyszerre csak három koppanás halatszott az egyik nagy edényből.

... NAGYOT SUHINTOTT.

A gonosz varázsló óriás, aki ott sétált és azt hitte, hogy egymaga jár itt a kincsei közt, meglepődve fordult a nesz felé.

— Mi lehet ott? Jaj neki, ha élő lény!

Közeledett az edényhez, melyben Dsemil lappangott. De nem jutott odáig. Egyszerre csak azt érezte, hogy többen megrohanják, még pedig fortélyos számítással: egyik

támadó megragadta a jobb kezét, a másik a balt, a harmadik a derekát, a negyedik a torkát. De még így is alig ha birtak volna vele. Hanem a szemes Juszuf elkapta az óriás oldaláról ennek büvös görbe kardját, nagyot suhintott s a következő pillanatban az óriás feje legurult a földre.

— Győztünk! Vége van!

Ezt egy deli ifju kiáltotta, aki ragyogó aranyos köntösben állt ott Juszufék előtt.

— Hála nektek, hü barátaim! Én vagyok Dsemil, a rut szőrös ember, immár fölszabadítva a varázslat alól. És fölszabadult az én szép országom is. Halljátok?

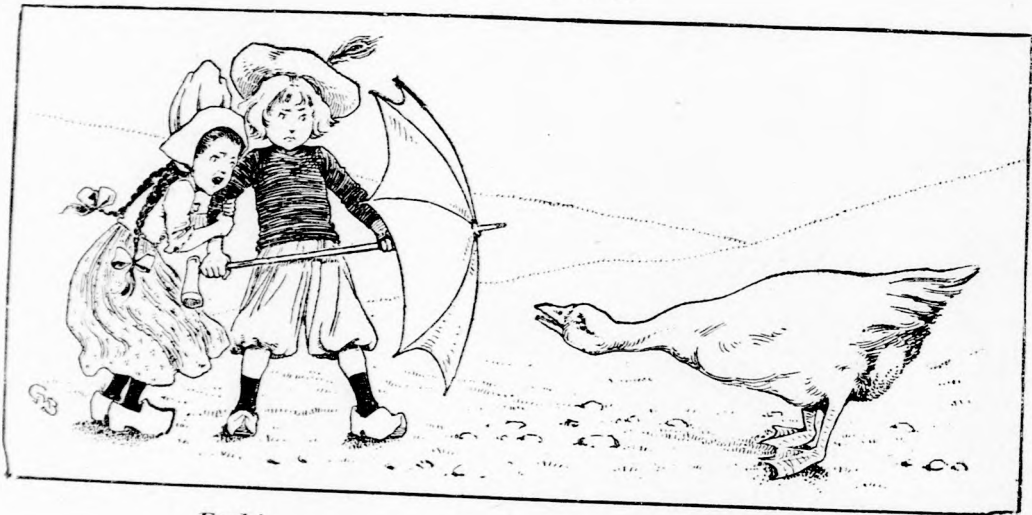
Öröm-kiáltozás hallatszott kívülről. Amint kiléptek a palota kapujába, ujjongó nép köszöntötte Dsemil királyt.

— Fölszabadultunk! Szigetünkön ismét boldogan élünk tovább.

— Igenis, kedves hiveim! De menekülésüket ezeknek a jó embereknek köszönhetjük. Hálánk soh' se muljon el!

Ott marasztották az emberséges Juszufot és társait, akik aztán nagy tisztességben és becsületben éltek Dsemil király palotájában; és talán még ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

VITÉZEK.

Ferkó.

Jöss te velem a mezőre,
Emmike!
Nem bánt ottan, te kis dőre,
Semmise!

Emma.

Jaj, de mégis... meghül vérem...
Vad liba!
Hogy az utunkból kitérjen?
Alig ha!
Tán a vértől piros csőre...
Kegyelem!

Ferkó.

No csak, merészen előre!

Emma.

Nem merem!
Szeme közé nézni hiszen
Sem tudok —
Jaj de mérges!... félénk szisszen...
Én futok!

Ferkó.

Megmenekszünk édes Emma...
Tudod mit?
Ellene kifeszítem a
Paraplít!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 11-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

SZ	E	K	É	R
E	SZ	É	K	
K	É	M		
É	K			
R				

Helyesen fejtették meg: Latinovits Tibor, Máder testvérek, Preisach Frida, Fleischmann testvérek, Goldstücker Teri, Török Gabriella, Kummerer Paula, Fischer Margit, Jákó Margit (részben), Urbán Elly, Masjon Márta és Vili, Tóth Alice, Lengyel Margit és Kálmán, Badics Gizi, Loránt Ellike, Forster Jolán, Gazsó Irma és Annuska, Kiss Margitka, Frankl Miczi, Mérey Ágosta és Dalma, Molnár Ferencz, Pollák testvérek, Weiss Aurél, Morzsányi Elluska, Szinyei-Merse Jenő, Lukács Irmus, Sztányi Matild, Náschitz Gyuri, Wurm Betty, Luczenbacher Ada, Kazy Péter, Póti Irén, Sier Frigyes, Rombay István, Topercezer Ödön (részben), Veress Gizi, Gyika Alice és Marianne, Kossaczky Gyula, Ybl Márta, Pap Lilike, Hollósy Paula (részben), Erdős Mátyás, Pyber Margit és Laczika, Ponori Sárka, Hollós László, Czákó Miklós, Hercegh Ilona, ifj. Kray István, Lánér Nellike, Boross Emmike, Graefl Paula és Márta, Péterfy Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Gyika Alice és Marianne, Dézsánfalván*, kiknek a jutalom-könyvet (»Mit beszélnek a harangok«). Elbeszélések, számos képpel, diszes vászon-kötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LVII. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Ürményi Alice, Morzsányi Elluska, Schönstein Mariska, Lukács Irma, Naschitz Gyuri, Reich Frigyes, Rothaus György, Ponori Sárka.

Forgó bácsi tíz parancsolata.

1. Leveled papírosa sima szélű legyen és tiszta.
2. Irkából tépett papírosra levelet ne írj.
3. Levelet be ne porozz, be ne poczázz.
4. Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.
5. Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfejtés, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.
6. Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (elő-

fizetés, elmaradt számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése), azzal ne fordulj a szerkesztőhöz.

7. Leveled papírosa ne legyen illatos.

8. Csak fekete tentát használj írásra.

9. Ismeretlen s csakis családi körben járatos becéző nevet ne használj.

10. A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: *Forgó bácsinak, a „Kis Lap“ szerkesztőjének.*

Aki e tíz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Strem Ilona. Ha példányod küldésében kése-delem vagy zavar lesz: magadra vess, mert a szerkesztőségétől kéred azt, amit csak is a kiadó-hivatal teljesíthet. A kettő közötti különbségre, ha még eddig nem tudtad volna, rá vezet a »Forgó bácsi 10 parancsolata«. — **Kaszap Illés.** Jassy városa Moldvában van. Régebben, midőn magyarok lakták, *Jászvásár* volt a becsületes neve. Amit a csángó magyarokról irsz, mind alapos. De annyira rövid és szintelen, hogy ilyen alakjában nem közölhető. — **Rappensberger testv.** Csak a harmadik nem vált be, mivel a két betüből álló mássalhangzót egy betűnek köll venni. Ha ezen tudtok segíteni, a másik kettővel ezt is besorozom. — **Svábhegy.** E kies nyaraló helyről kedves levelkét vettem; de szórakozott írója elfelejtette sorai alá oda jegyezni a nevét. Hogy magára ismerjen: föl-emlitem, hogy a levél írója eddig a nő-képző gimnáziumba járt. — **B. N.** Megbeszéljük rajzolókkal. — **Sztányi Matild.** A koczka-rejtvény kifogástalan. De te csak a *megfejtését* küldötted be, maga a *feladvány* ugy látszik a fiókodban rekedt. A kettőt együtt várom el. — **Rothaus György.** A levélkédnél rendesebbet már kivánni sem lehet. Azt hiszem, hogy amikor megírtad, magadnak is kedved tellett szabályosan vetett soraiban. Az új elbeszélésnek lesznek derűs részletei is. Mint ahogy eddig csupán csak szomorú történetekkel nem is találkoztál a *Kis Lapban*. A mult számban befejeződött szindarabhoz a királynőn kívül legalább három tündér szükséges még, hogy elő adhassátok. De hát ismerőseid közt nyolcz, tíz kis lány is fog akadni a bájos és könnyű szerepek betöltésére. Ha lesz játék, szólj. — **Ybl Márta.** Azt kérdezed: szép-e Budapest? Hogyan? Ennyire közel vagy hozzá s még nem is láttad? Ez annyival feltünőbb, mert épp a te nagybátyád, (ha jól tudom, a nagy építő-művész, *Ybl Miklós*) nevéhez fűződnek hozzá a magyar székes főváros legpompásabb épületei: a majdan szent István királyunk dicső emlékének felajánlandó V. kerületbeli hatalmas templom; a kibővült királyi

palota; az Opera; a Vámház; a Margit-sziget tündéri fürdő-palotája s még egy sereg kiváló köz- és magán-épület. Ha a mulasztást helyre hozva, Budapestre látogatsz el: sorjában nézd meg jeles rokonodnak remek-műveit. — Erdős Mátyas. A másodikat közlöm. — Wurm Betty. Öröme, mellyel a *Kis Lap* mindenik számát köszöntöd, már szinte lelkesedés-számba megy. Ez annál ért-

hetőbb, mert nem magyarok közt lakol. Megnyugtathatlak: nincs vörös bajuszom, mint ahogy álmodban láttad. De azért sok derék magyar embert ismerék veres bajuszút. Kár a vörös haj-, vagy szőrszín ellen elfogultnak lenni. Hány gonosztévő volt fekete és szőke haju és szakállu! — *Több levélről a jövő számban.*

AFOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

Az új évnegyed a »*Kis Lap*« most folyamatban levő 57-dik kötetének második és befejező részét fogja nyújtani, gondosan előkészített és változatos tartalommal, mind szöveg, mind rajzok tekintetében. Az új hosszabb elbeszélés, „*Az Inka madara*“ cím-mel, nem csak rendkívül érdek-feszítő, hanem egyttal szinte észrevétlenül sok ismeretet nyújtó olvasmánnyal fog szolgálni; egészen új világba, sajátos viszonyok közé kalauzolja az olvasót s még fokozottabb tetszésre számíthat, mint annak idején az »*Omas és Lalla*« s a »*Jég hátán s az őserdőben*« címűek, melyek annyira lebilincseltek a kis olvasók figyelmét. Ez újabb elbeszélést is számos művészi rajz fogja kísérni.

Közölni fog e mellett a »*Kis Lap*« továbbra is minden számban kisebb **beszélyt, mesét, koronként szindarabot, ismeret-terjesztő cikkeket és költeményeket**, mindig rajzok kíséretében. Az állandó rovatok tovább folynak s az év végén megtörténik a **jutalom-kisorsolás** a legszorgalmasabb rejtvény-megfejtők közt.

*

A »*Kis Lap*« előfizetési ára:

Negyed évre	1 frt
Fél évre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »*Kis Lap*« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »*KIS LAP*« kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.